

Αποκάλυψη Σεξουαλικής Κακοποίησης

Είναι
Αποδεδειγμένο
Γεγονός

National Children's
Advocacy Center

Υπάρχουν αξιοσημείωτες αποδείξεις της σύνδεσης της σεξουαλικής κακοποίησης κατά την παιδική ηλικία με την θυματοποίηση και την σεξουαλική εκμετάλλευση στο μέλλον του ατόμου.^(2, 7) Η έγκαιρη αποκάλυψη της κακοποίησης μπορεί να συμβάλει στην μείωση των χρόνιων συνεπειών της σεξουαλικής κακοποίησης παιδιών και εφήβων. Όμως, οι έρευνες υποδεικνύουν ότι υπάρχουν κάποια εμπόδια στην αποκάλυψη της σεξουαλικής κακοποίησης^(1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 15, 18) Η αποκάλυψη της σεξουαλικής κακοποίησης είναι μια πολύπλοκη διαδικασία που σύμφωνα με τους McElvaney, Greene, and Hogan (2013), οι έφηβοι «και ήθελαν και δεν ήθελαν να μιλήσουν» (σελ. 928). Οι έφηβοι μπορεί να χρησιμοποιήσουν διάφορες στρατηγικές αποκάλυψης που κυμαίνονται από την υιοθέτηση επικίνδυνων συμπεριφορών, μέχρι και να μιλήσουν σε κάποιον για την κακοποίηση.^(13, 17, 18, 21) Η κατανόηση της πολυπλοκότητας και των διάφορων και εξατομικευμένων παραγόντων που κινητοποιούν τους εφήβους να αποκαλύψουν την κακοποίηση τους, μπορεί να βοηθήσει τους ειδικούς να καταλάβουν την συμπεριφορά των εφήβων και να οδηγηθούν στο σχεδιασμό κατάλληλων παρεμβάσεων.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ: Οι έφηβοι συχνά δυσκολεύονται να ξεκινήσουν μια συζήτηση που να αφορά την κακοποίησή τους και να βρουν την ευκαιρία να μιλήσουν για αυτήν. Εξωτερικά ερεθίσματα όπως ένα σχολικό πρόγραμμα ή μια εκπομπή στην τηλεόραση που να αφορά την σεξουαλική κακοποίηση μπορούν να βοηθήσουν έναν έφηβο να μιλήσει για αυτό που του συμβαίνει, εξαιτίας της ευκαιρίας που του δίνεται να συζητήσει πάνω στο θέμα. (5, 6). Το να ερωτηθούν άτυπα ή στο πλαίσιο μιας διερεύνησης για πιθανή κακοποίηση ή να τεθούν ερωτήσεις σχετικά με την κατάστασή τους, βοηθά επίσης τους εφήβους να αποκαλύψουν ή να ξεκινήσουν μια διαδικασία που τελικά να οδηγήσει στην αποκάλυψη.^(3, 11, 12, 13, 14, 18, 19, 21)

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΣΕ ΣΥΝΟΜΗΛΙΚΟΥΣ: Οι αποδέκτες μια άμεσης, αλλά καθυστερημένης αποκάλυψης από τους εφήβους είναι συνήθως άλλοι συνομήλικοι,^(11, 13, 16, 17, 18, 19, 21) και όχι οι γονείς ή άλλοι ενήλικες. Η εξήγηση που δίνεται για την αποφυγή της αναφοράς στους γονείς, αφορά την έλλειψη εμπιστοσύνης σε σχέση με την αντίδραση των γονέων, αλλά και ο φόβος της επιβάρυνσής τους.^(4, 13, 16, 18) Η αναφορά της κακοποίησης προς τους συνομηλικούς λαμβάνει κυρίως χώρα στο πλαίσιο της αποκάλυψης γενικών πληροφοριών για τη ζωή τους και όταν η αποκάλυψη των προσωπικών πληροφοριών γίνεται και από τις δύο πλευρές.⁽¹⁴⁾ «Το να πληροφορούνται γενικά οι έφηβοι (και όχι μόνο όσοι διατρέχουν κίνδυνο κακοποίησης) μπορεί να αποτελέσει ένα σημαντικό εργαλείο πρόληψης που να αφορά την έγκαιρη αποκάλυψη» (σελ. 166).⁽¹³⁾

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ: Αυτό που βοηθά τους εφήβους να μιλήσουν για την κακοποίηση, είναι να έχουν πρόσβαση σε ενήλικες που μπορούν να ακούσουν και να ανταποκριθούν κατάλληλα στην αποκάλυψή τους. Οι έφηβοι λαμβάνουν υπόψη τους και είναι ευαίσθητοι στις αναμενόμενες αποκρίσεις των αποδεκτών της αποκάλυψης της κακοποίησης και για αυτό μπορούν να προβλέψουν αν το άτομο μπορεί και προτίθεται να προσφέρει υποστήριξη. Η σκέψη ότι μπορεί να προκληθούν αρνητικές αντιδράσεις μπορεί να κάνει έναν έφηβο πιο διστακτικό στο να μιλήσει ή μπορεί να τον οδηγήσει στο να αποκρύψει κάποιες πληροφορίες από το άτομο στο οποίο κάνει την αποκάλυψη. Οι Hershkowitz, Lane, and Lamb (2007) βρήκαν ότι οι έφηβοι είναι πολύ σωστοί στην πρόβλεψη των αντιδράσεων των γονέων τους. Μια αμφιθυμική ή αρνητική αντίδραση συνδέεται άμεσα με την σοβαρότητα των ψυχολογικών συμπτωμάτων και της προσαρμοστικότητάς τους στην μελλοντική τους ζωή.^(13, 16, 17, 18, 20)

ΕΝΝΟΙΕΣ, ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ: Η γνώση των εννοιών της κακοποίησης και των λέξεων που χρησιμοποιούνται για την περιγραφή των σεξουαλικών τους εμπειριών, μπορούν να βοηθήσουν τους εφήβους να αποκαλύψουν την κακοποίησή τους.^(2, 13, 16, 21) Τα προγράμματα πρόληψης στα σχολεία μπορούν να βοηθήσουν τους εφήβους στο να μάθουν τις έννοιες και τις λέξεις που μπορούν να χρησιμοποιήσουν για να περιγράψουν την κακοποίηση, όπως επίσης και να τους παρέχουν πληροφορίες για τις υπηρεσίες στην κοινότητα που θα μπορούσαν να βοηθήσουν τους ίδιους αλλά και άλλους.

ΑΠΟΡΡΗΤΟ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΣ: Πολλές έρευνες έχουν δείξει ότι οι έφηβοι επιθυμούν την ανωνυμία (την ικανότητα να παραμείνουν ανώνυμοι μέχρι να αποφασίσουν ότι θέλουν να ταυτοποιηθούν) και το απόρρητο (το δικαίωμα να μπορούν να ελέγξουν ποιος γνωρίζει για την κακοποίησή τους ή για την κακοποίηση κάποιου άλλου). Οι έφηβοι κατανοούν ότι από τη στιγμή που η κακοποίηση αναφέρεται, έχουν πολύ μικρό έλεγχο στο να επηρεάσουν τον τρόπο που οι ιθύνοντες ανταποκρίνονται στη διαδικασία που ακολουθεί.^(2, 13, 21) Η προσφορά εναλλακτικών λύσεων στους εφήβους δίνει μια αίσθηση ελέγχου και ισχυροποιεί την αίσθηση της συμμαχίας. Οι ερευνητές μπορούν να προσφέρουν εναλλακτικές λύσεις αφήνοντάς τους να προτείνουν οι ίδιοι την ημερομηνία και την ώρα της λήψης της κατάθεσης ή/και της ιατρικής εξέτασης. Επίσης, θα μπορούσαν να προταθούν εναλλακτικές μέθοδοι επικοινωνίας κατά την συνέντευξη (π.χ. γράφοντας τις απαντήσεις στις ερωτήσεις), αλλά και να δοθούν πληροφορίες στον έφηβο σχετικά με τις διαδικασίες που ακολουθούνται κατά την έρευνα και την δίωξη του θύτη.

1. Alaggia, R. (2010). An ecological analysis of child sexual abuse disclosure: Considerations for child and adolescent mental health. *Journal of the Canadian Academy of Child and Adolescent Psychiatry*, 19(1), 32-39.
2. Collin-Vezina, D., La Sablonniere-Griffin, M. D., Palmer, A. M., & Milne, L. (2015). A preliminary mapping of individual, relational, and social factors that impede disclosure of childhood sexual abuse. *Child Abuse & Neglect*, 43, 123-134.
3. Fontes, L. A., & Plummer, C. (2010). Cultural issues in disclosures of child sexual abuse. *Journal of Child Sexual Abuse*, 19(5), 491-518.
4. Hershkowitz, I., Lanes, O., & Lamb, M. E. (2007). Exploring the disclosure of child sexual abuse with alleged victims and their parents. *Child Abuse & Neglect*, 31(2), 111-123.
5. Lalor, K., & McElvaney, R. (2010). Child sexual abuse: Links to later sexual exploitation/high-risk sexual behavior, and prevention/treatment programs. *Trauma, Violence, & Abuse*, 11(4), 159-177.
6. Leclerc, B., & Wortley, R. (2015). Predictors of victim disclosure in child sexual abuse: Additional evidence from a sample of incarcerated adult sex offenders. *Child Abuse & Neglect*, 43, 104-111.
7. Lamb, M. E., Hershkowitz, I., & Lyon, T. D. (2013). Interviewing victims and suspected victims who are reluctant to talk. *APSAC Advisor*, 25(4), 16-19.
8. London, K., Bruck, M., Wright, D. B., & Ceci, S. J. (2008). Review of the contemporary literature on how children report sexual abuse to others: Findings, methodological issues, and implications for forensic interviewers. *Memory*, 16(1), 29-47.
9. Lyon, T. D. (2007). False denials: Overcoming methodological biases in abuse disclosure research. In M-E. Pipe, M. E. Lamb, Y. Orbach, & A-C. Cederborg (Eds.), *Child sexual abuse: Disclosure, delay, and denial* (pp. 41-62). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
10. Lyon, T. D., & Ahern, E. C. (2011). Disclosure of child sexual abuse: Implications for Interviewing. In J.E.B. Myers (Ed.), *The APSAC handbook on child maltreatment* (3d. ed., pp.233-252). Newbury Park, CA: Sage.
11. Malloy, L. C., Brubacher, S. P., & Lamb, M. E. (2013). "Because she's one who listens": Children discuss disclosure recipients in forensic interviews. *Child Maltreatment*, 81(4), 245-251.
12. Malloy, L. C., Brubacher, S. P., & Lamb, M. E. (2011). Expected consequences of disclosure revealed in investigative interviews with suspected victims of child sexual abuse. *Applied Developmental Science*, 15(1), 8-19.
13. McElvaney, R. (2013). Disclosure of child sexual abuse: Delays, non-disclosure and partial disclosure. What the research tells us and implications for practice. *Child Abuse Review*, 24(3), 159-169.
14. McElvaney, R., Greene, S., & Hogan, D. (2014). To tell or not to tell? Factors influencing young people's informal disclosures of child sexual abuse. *Journal of Interpersonal Violence*, 29(5), 928-947.
15. McElvaney, R., Greene, S., & Hogan, D. (2012). Containing the secret of child sexual abuse. *Journal of Interpersonal Violence*, 27(6), 1155-1175.
16. Munzer, A., Fegert, J. M., Ganser, H. G., Loos, S., Witt, A., & Goldbeck, L. (2016). Please tell: Barriers to disclosing sexual victimization and subsequent social support perceived by children and adolescents. *Journal of Interpersonal Violence*, 31(2), 355-377.
17. Priebe, G., & Svedin, C. G. (2008). Child sexual abuse is largely hidden from the adult society: An epidemiological study of adolescents' disclosures. *Child Abuse & Neglect*, 32(12), 1095-1108.
18. Reitsema, A. M., & Grietens, H. (2016). Is anybody listening? The literature on the dialogical process of child sexual abuse disclosure reviewed. *Trauma, Violence, & Abuse*, 17(3), 330-340.
19. Schaeffer, P., Leventhal, J. M., & Asnes, A. G. (2011). Children's disclosures of sexual abuse: Learning from direct inquiry. *Child Abuse & Neglect*, 35(5), 343-352.
20. Schonbucher, V., Majer, T., Mohler-Kuo, M., Schnyder, U., & Landolt, M. A. (2012). Disclosure of child sexual abuse by adolescents: A qualitative in-depth study. *Journal of Interpersonal Violence*, 27(17), 3486-3513.
21. Ungar, M., Tutty, L. M., McConnell, S., Barter, K., & Fairholm, J. (2009). What Canadian youth tell us about disclosing abuse. *Child Abuse & Neglect*, 33(10), 699-708.